

THEMA: ONZE VADER DIE IN DE HEMELN ZIJT

KINDERLIJKE VREES EN TOEVOORZICHT

Daar zijn wij ook gebleven, verleden week, en daarom wilde ik toch nog een keer het slotgedeelte van deze zondagafdeling met u overdenken.

Wanneer wij vanmorgen hebben gehoord: Als nu al deze dingen beginnen te geschieden, zo heft uw hoofden op en sla uw ogen op, weet dat uw verlossing nabij is. (*Joël 2 : 31, Lukas 21 : 28*) En we hebben gehoord hoe dat Woord van God zich in alle delen vervult en dat Zijn voetstappen ook allerwegen worden gehoord. Ja, dat geen van de woorden die Hij sprak op de aarde zal vallen. Alles zal voorbij gaan, maar dat Woord niet.

En toen aan het eind ging het er even over: Wat kan een mens vol met vrees zitten, of met angst. Niet alleen onverschilligheid, niet alleen, zoals we gehoord hebben, o, zoals het nu is, zo was het vroeger ook. Allemaal overdreven. Maar ook met zorg en, wanneer het in de gedachten is, met een ernstig opzien, o, die dag van heil en loon, wanneer wij voor Hem moeten verschijnen, en er geen dag in ons leven was die wij nog over kunnen doen, geen beslissing die we ongedaan kunnen maken, geen enkele daad of gedachte zelfs die we nog in een ander licht kunnen zetten, omdat het voorbij is, en omdat wij te maken hebben met Hem die komt als Rechter van levenden en van doden, voor Wie alle dingen naakt en geopend zijn.

En toen heb ik zijdelings even aangeroerd dat dan zo nodig is dat geloof, die hoop, die liefde, door de Heilige Geest gewerkt in het hart. Die hoop die alle leed, alle benauwdheid, alle vrees doet beschamen. God alleen kan dat doen. Je voelt wel aan, ons menselijke bestaan hier op aarde heeft niets in zich waarop wij ons zouden kunnen verhovaardigen of op grond waarvan wij zouden kunnen zeggen, ik ben niet bang, het zit met mij wel goed. Dat hebben wij niet.

Ik ben er ook van overtuigd dat álle mensen, wanneer er niets zou gebeuren, wanneer Hij in onze harten niet in de dadelijkheid verwekken zou, als wij dan leven, als Hij komt op de wolken van de hemel, dat kinderlijk geloof, dat toevorzicht, dat wij het niet met onszelf kunnen doen. En dat het echt niet iets is dat uit óns voortkomt om dan blij te worden en om vrolijk te zingen. Dat dat iets is écht van de ANDERE KANT.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

Ik zeg dat expres daarom om de verslagen harten van kleinmoedigen niet troosteloos te maken, maar om te benadrukken dat wij er om zullen denken: Het is alles uit Hem, door Hem en tot Hem. En de Heere Jezus heeft het niet voor niets gezegd: Richt je op, kijk naar omhoog en staar je niet blind op de aardbevingen en op de hongersnoden en op het gebruik der grote wateren die dreigen de aarde weer te verslinden. Laat daar je oog niet op rusten. Laat ook je oog niet rusten op jezelf. Want als je oog op jezelf rust, dan heb je geen rust. Dan ben je nog banger dan alle andere mensen samen.

Nu voelt u wel aan, al komt alles van die Ene Kant, het kómt ook van die Ene Kant en daar hoort dit nu ook bij. Dat werk van de Heere Jezus Christus, die als die Oudste Broeder Zijn huishouden bij de arm neemt en zegt: Luister nu eens naar MIJ!

Die draad hebben we trachten te volgen tot op heden in de overdenking van de aanhef van het gebed, het Onze Vader. Luister naar MIJ! Het kan niet zonder Hem. Het kan niet buiten Hem. Het kan alleen door Hém, die Zelf wist welke prijs Hij daarvoor moest betalen. Maar om nu in dat onderwijs van de Heilige Geest te mogen leren dat we een Vader hebben. Dat is natuurlijk wel heel belangrijk. Dat er iemand is, hoe hoog verheven ook, Die ons vasthoudt, in de dood en in het oordeel en in de ondergang.

Ik zei vanmorgen: Wij zitten niet op een eilandje. Je moet niet denken als de aarde gaat beven dat wij dan blijven staan. Je moet niet denken als er weet ik wat gebeurt, o, maar dat zijn gelovige mensen, die overkomt dat niet. Nee, alles gaat bewegen en alles komt in beweging. Wat dat betreft nemen we helemaal geen uitzonderingspositie in, daar moet je altijd maar op bedacht zijn. Net als dat het gaat met allerlei ziekten en kwalen. Ja, er staat in het Nieuwe Testament niet dat je daar van gevrijwaard bent. In het Oude Testament nog een klein beetje, zou je zeggen. Daar was het een teken van de gunst des Heeren, als het je wel ging. En als dat niet gebeurde dan waren de mensen vreselijk verontrust. Dan zeiden ze: Hoe kan dat nu, hoe bestaat dat nu? Denk ook eens aan Job. Maar als je het Nieuwe Testament leest, dan lees je dat er velerlij verdrukkingen zijn. En ons formulier, dat is ook Nieuw-testamentisch, daar lees je dat we aan allerhande ellende onderworpen zijn. Dus, wij zijn wat dat betreft geen uitzondering. God maakt uitzonderingen. God wel. Hij zegt: Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid, in waarheid, in liefde. Dat zegt God. Dat kan je nooit genoeg zeggen. Want naar de mate de mens met z'n kennen en z'n kunnen steeds groter geworden is en steeds meer die komende Rechter van hemel en aarde op de lange baan schuift, des te hoogmoediger wordt hij. Ook als het gaat om het godsdienstige, om het Woord. Het is heel typisch, maar hoe langer hoe meer merk je dan dat: Ja wíj, wíj Al zeggen we van niet, maar toch Dat is een grote verleiding. Om te blijven bij: Wij zijn ellendige, nietige, kleine schepselen, maar onze hulp is in de Naam van de Heere, wij verwachten het van Hem. Ook als wij bezwijken, dan verwachten we het van Hem, van Hem die zo hoog is, ergens buiten ons is, maar Die toch heeft gezegd, in Christus Jezus: Ik ben uw God en uw Vader.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

Nu, op die leerschool is de Heilige Geest, de Geest van Christus werkzaam om de bevende vrees te beschamen. Dat hebben we zo nodig. Om nu die kinderlijke vrees en dat toevorzicht, dat vertrouwen - daar zijn we mee geëindigd - dat Hij dat in ons verwekke door ons vóór te zeggen wat we niet kunnen begrijpen, wat we eigenlijk ook niet durven te aanvaarden. Ja, misschien in een oppervlakkige zin. Maar in werkelijkheid, wat we niet durven te aanvaarden. Wat we, als we op onszelf zien, ook niet kúnnen aanvaarden.

En daar is Hij nu mee bezig. En nu is dat het overstelpende, dat Hij nu dat kinderlijk toevorzicht en die kinderlijke vrees niet verwekt door een groot pak slaag, door eens even orde op zaken te stellen naar onze kant, hoe krijg je dit en dat in je gedachten. Maar door nu die dwalende schaapjes, die veelal zo onkundige en hardleerse kinderen nu zó te behandelen en zegt: Ik wil in jullie harten vertrouwen wekken. Hij komt niet met een grote woeste hond op ons af, onder het dreigement, die zal Ik nu eens op je loslaten. Hij komt niet met een stok, met een zwaard, met een speer. Hij komt en zegt: Luister eens. Als jullie bidden, dan moet je zeggen: Onze Vader; die verborgen Vader, want dat is het, en ergens blijft dat, Hij is verborgen voor de mens, Hij is verborgen in Christus in het Heilig Evangelie, maar Hij is verborgen. En tóch laat Hij zich kennen. Kom, zegt Hij, Ik zeg het je voor en jullie mogen het nazeggen, want Ik wil dat jullie grote gedachten krijgen van Mijn Vader, van Mijn goedertieren Vader, van Mijn Rechtvaardige Vader, maar Die zoveel liefde in Zijn Goddelijk wezen en hart had dat Hij Mij verkoren heeft om hier te komen, bij jullie, in jullie vloek, in jullie dood, in jullie verdoeming. En dat is nu iets van eeuwige, onbegrijpelijke liefde. Dat Hij dat zó wilde doen. Want een heleboel donderslagen, bliksemschichten kunnen dat niet bewerken. Nee! Maar de liefde kan dat vertrouwen wekken. Zijn eeuwige liefde. Dat hebben we nódig. Of ben je niet bang? Of denk je: Het zal met mij wel meevallen? Of zeg je: Ja, altijd maar zondaar, zo erg is het nu ook toch niet? Ik weet niet of je dat echt meent. Je kunt het wel menen, maar stel nu voor dat ons kerkje nu in elkaar stort en je ziet nog kans om door het raam te springen, maar je ziet dat de straat open scheurt, auto's zakken er in weg. Ben je dan ook blij? En kijk je dan niet naar dat gat in de grond en die schreeuwende en gillende mensen, maar naar boven: Hij komt, Hij komt.

Kijk, het is wel makkelijk te zeggen, je moet blij zijn, je moet niet zo Maar dat houdt geen stand in de ure dat alles voorbij gaat. Dan is het alleen van een groot gewicht, nu, niet dat we onze verlorenheid trachten te bedekken en weg te stoppen, maar dat we het van Godswege ons laten gezeggen, hoe erg het is, om dán ook, niet uit onszelf!, maar door de Heere Zelf, door de Heere Jezus en Zijn Geest, getroost te worden, Dat HIJ het zegt: Wanneer gij bidt, bidt aldus.

Kinderlijke vrees tot God verwekke. Dat we een Vader hebben.

Ik dacht - je gedachten gaan altijd door - wij, als kinderen waren een poos vader kwijt, die zat in Duitsland - dat zijn dingen die je nooit van je leven meer vergeet; voor hij wegging kreeg ik vast de Bijbel vermaakt en die kreeg dit, armoedige dingetjes hoor; en ik moest lezen dan, ja zo ging dat. En vader, met een armzalig

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

koffertje waarin nog een paar dingetjes bijeen geschraapt waren, een pannekoek en een dikke winterwortel, ging weg. Nu ja, dat is een hele schok, maar goed, dan gaat het leven weer verder. Ik weet niet eens precies meer hoelang het geduurd heeft, maar als de dag van gisteren weet ik nog goed, op een zondagmiddag, moeder zat doodmoe denk ik een beetje te knikkebollen en wij waren in het tuintje, een beetje kattedwaad aan het uithalen, want ik had een brandglaasje en daar was ik mee aan het vuurtje maken. Het vuurtje stoken zat er al vroeg in, denk ik. En ik hoor de poort en wij zien vader. Ja, je dacht niet aan straf of zo. Zijn jullie aan het vuurtje stoken? Nee! Vader! Mager. Als een bedelaar. Een baard. Maar gelijk: Herkenning. Het wéten: Dit is onze vader. Dat we in één ogenblik stokstijf stonden en tegelijkertijd, bijna op hetzelfde moment, vlógen we naar de poort: Vader! vader! vader!. Moeder! moeder! Vader is thuis! Dat zou je niet doen als opeens de politie kwam. Die deed de poort open: Wie is er hier aan het vuurtje stoken? Dan zou je natuurlijk geweldig schrikken. Dat is nu een aards beeld.

Maar om nu overtuigd te worden - want het is een overtuigd worden, dat verwekken - dat die rechtvaardige Vader, die wij verlaten hebben en dat wij uit de vader de duivel zijn - zoals we van nature geworden zijn door de zonde, door onze keus - om Christus wil, mijn God en mijn Vader IS en BLIJFT. Ook als de wereld vergaat. Ook als alles instort. Als alles uit z'n verband gerukt wordt. Als alles en alles bezwijkt. Hij IS en BLIJFT mijn Vader en Behoeder, Hij is voor mij een Schild in alle nood.

Dat is nu een werk van de Geest van Christus. En dat zijn nu beide de grond van ons gebed. Dat betekent niet dat wij daarop pleiten, dat dat de pleitrede is, dat wij een kinderlijk toevorzicht hebben en vreze, en nu op grond daarvan verhoord moeten worden of zullen worden. Nee, hier betekent het woordje 'grond'. Dat is de structuur van het weefsel van het gebed. Die toon wil Hij er in hebben. Want die vreest heeft pijn. En die vreest is niet open. En die vreest is niet vrijmoedig, die durft niet alles te zeggen, die durft niet te zeggen hoe het is, die durft het verband er niet af te halen van zijn wonden, van zijn plaag, van alles. Die kan dan eigenlijk ook niet recht vragen. Want hij zegt maar wat.

Maar nu zegt Jezus, dat kinderlijk toevorzicht en die vrees, zegt de catechismus, dat is nu de structuur van het gebed, dat het écht waar is, dat Hij onze Vader, door Christus geworden is. Niet door ons, niet door onze keus, niet door onze gelovigheid. Hij is het door Christus geworden. Dat is een féit. Dat is geschied. Op Golgotha!

Als je naar de ontwikkeling zou kijken van de discipelen, hoever die mensen gevorderd waren, dan zou een godsdienstig mens kunnen zeggen: Nou, die kunnen nog niet zeggen: Onze Vader, die in de hemelen zijt; want die moeten eerst eens leren dit en ze moeten eerst eens dat, en ze moeten eens zus, ze moeten eens zo.

Maar Christus zegt dat op grond van wat Hij bezig is te doen en wat Hij gedaan heeft. Let daar goed op. Dat de Heidelberger zegt dat God onze Vader door Christus GEWORDEN IS. Door Christus. Van eeuwigheid tot eeuwigheid heeft Hij de grond gelegd in CHRISTUS. En daarom is het zo'n - ja, het klinkt misschien een beetje zakelijk - heilsfeit. Als Christus aan het kruis gaat roepen als de Vader Zich voor Hem verbergt en als Rechter het vonnis spreekt: Werp Hem uit in de buitenste

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

duisternis, en het wordt donker op de aarde en Hij schreeuwt uit de nood omhoog: Mijn God, Mijn God, toen is daadzakelijk God de Vader geworden van die moordenaar. Hij was het al in Zijn eeuwig voornemen, maar het gaat nu om de feiten. Toen had die moordenaar aan het kruis onherroepelijk een Vader, nog voor hij iets begon te spreken of al zou het zijn voor hij iets begon te spreken, toen was dat feit er.

Hij is dat geworden door Christus. Toen Christus daar in alles wat ik verspeeld en verzondigd heb, toen Hij in die nood inkwam, heeft Hij tegelijk vaderloze mensen een Vader gegeven. Een Vader voor eeuwig.

En wat is dan het werk van de Heilige Geest van Christus?

Om ons daar van te overtuigen.

En daar kan de Heere vele wegen en middelen voor gebruiken, dat laat ik even in het midden. 's Heeren goedheid kent geen palen. Als je maar NOOIT die klemtoon gaat verleggen, dat je zegt, met alle eerbied gezegd trouwens, kijk eens, ik heb dit of dat en nu mag ik dat zeggen of nu kan ik dat zeggen, want ik Zo kom je er niet. Echt waar niet! Maar alleen als die Heilige Geest ons overtuigt. Filippus, wie Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien. Dat wij van dat Woord overtuigd worden door de Heilige Geest. En dan niet rationeel, verstandelijk, maar dat Hij geeft ook die innerlijke Ja, het gaat niet, of het gaat vanzelf. Het is er, of het is er niet. Je kunt er lang of kort over praten. Het is er, of het is er niet.

Ik zeg niet dat dat hoeft te bestaan uit tien of twintig of honderd keer op een dag te zeggen: Vader dit of Vader dat. Dat bedoel ik er niet mee. Het gaat om een verhouding die hier getekend wordt. Het gaat hier om een plantje dat groeien mag. Dat God onze Vader door Christus geworden is. Niet vanzelfsprekend. Niet omdat ik een kind van God ben. Maar omdat HIJ die breuk, die afstand met Zichzelf heeft vervuld.

En, zegt de catechismus, dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze (aardse) vaders ons aardse dingen ontzeggen.

Dan denk je aan het woord dat Jezus sprak: Indien gij die boos zijt weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Hemelse Vader de Heilige Geest geven degenen die Hem daarom bidden.

Ach, Hij zegt: Jullie zijn boos. Hij bedoelt daarmee: Hoe je het ook keert of draait, wij zijn zondaren. Hoe groot de barmhartigheid en de genade Gods ook is die zich in het leven van mensenkinderen verheerlijkt, wij zijn ergens zondaren. Maar toch zoeken we onze kinderen goede gaven te geven, als ze ons om iets vragen. Zal dan, zegt Hij, die Hemelse Vader je zo makkelijk iets afslaan, waar je om vraagt? Nou, dat is toch kras gezegd. Ja, maar er staat bij: Met een recht geloof. Die tot God komt moet geloven dat Hij is. Een recht geloof. Ja, dat is moeilijk, maar tegelijkertijd wijst het ons een bepaalde richting uit. Je zou dit stukje namelijk zo uit kunnen leggen: Kijk, in de hemel zit die Vader en die zit met alle aandacht te luisteren naar die duizenden, miljoenen berichten die er binnenkomen. Ik zou graag dit, ik zou graag dat, ik zou zus, ik zou zo. De zieke wil beter worden. De arme wil het graag wat beter hebben. De verdrukte wil graag uit de gevangenis. En zo zou je maar door kunnen gaan. Begrijpelijk.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

Maar, dat wil nog niet zeggen dat dat een vragen is in een recht geloof.

Waarom niet?

Kijk, het rechte geloof, daar wordt hier niet mee bedoeld een wondergeloof, dat aan mij of door mij een wonder zal geschieden. Ik denk dat die in Lourdes ook wel gebeuren, wonderen. Ja, dat zou ik me wel in kunnen denken. En bij allerlei andere gelegenheden ook. Maar een recht geloof is een geloof dat zich richt op Christus, Die is daar de inhoud van. Nu voel je, dat geeft tegelijkertijd een bepaald stuur. Jezus zei: In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen. Ze zullen u gevangen nemen, ze zullen u uit de synagoge werpen, ze zullen u doden, ze zullen dit, ze zullen dat, en noem maar op. Dat heeft Jezus gezegd. Dat hoeven wij niet te maken. Hij zegt: Zo is het. Nu mag je gerust vragen: Heere, mag ik alstublieft bevrijd worden van dit of dat? Maar omdat het geloof een recht geloof, een geloof in Christus, is, is dat geloof ook behelzende: Uw wil geschiede. Paulus zegt soms: Ik weet niet wat beter is, ik wordt van tweeën gedrongen, in het vlees te blijven of heen te mogen gaan en bij Christus te zijn. De gemeente zei: Als Paulus zich niet laat weerhouden om naar Rome te gaan, en toen ze merkten dat het vastbesloten was, toen zeiden ze: De wil des Heeren geschiede. Er zaten banden en verdrukking aan vast. Als je dat nu al te verstandelijk, te menselijk benadert, dan zeg je: Ja, maar ze hadden dan toch ook kunnen bidden - door de Geest wisten ze dat er banden en verdrukking kwamen - dat die banden en verdrukking niet zouden komen? Dat Paulus wel gewoon naar Jeruzalem zou gaan en gewoon naar Rome zou gaan, maar dat er verder niets zou gebeuren. Dat kan toch net zo goed?

Ja, als je zo gaat praten dan kom je in een oeverloos gesprek terecht, dat geen enkele zin heeft. Het blijkt namelijk dat de Heilige Geest heeft gezegd: Banden en verdrukkingen wachten je. Paulus zal misschien ook wel eens gevraagd hebben: Heere, matigt U het? Maar Uw wil geschiede. Dat Uw Naam geprezen worde in mijn dood en in mijn leven, in mijn gezondheid en in mijn ziek-zijn. Dat Uw Naam geprezen worde. Dat is een recht geloof.

Wat geen recht geloof is dat richt zich altijd op iets specifiek: Ik ben doof.

Als voorbeeld denk ik altijd aan mijn doofstomme zus. Die ging indertijd naar die Osborne toe. Nou, dat kind geloofde hartelijk, maar ze werd niet beter. Ze kreeg haar gehoor niet terug. Dat moet je indenken, dat is een vreselijke teleurstelling. Natuurlijk naar voren: Ik niet beter. Jij geen geloof. Dat kind was helemaal in de war. Later zei ze: Dat is de duivel. Toen ze er wat meer inzicht in kreeg. Dat is de duivel. Maar ik bedoel, dat is geen recht geloof. Dat is een - ja ik zou bijna zeggen - sektarische openbaring van een overspannen geest. Waarbij een mens opgezwiept wordt tot iets waar je in feite niets aan hebt. Je hebt er niets aan. Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven. Ja, al moet Lazarus dan tot z'n laatste snik daar aan die poort zitten, terwijl de honden zijn zweren likken en hij blijkbaar geen kans gezien heeft om de hemel te verbidden; al moet Paulus een medebroeder hier of daar ziek achterlaten en al sterven we stuk voor stuk, nu ja

Dit is het rechte geloof, dat zich te ruste legt op Zijn ontferming en Zijn eeuwige liefde. Het is mij goed wat God doet. Dat kunnen we niet van onszelf, dat weet ik wel, dat is Gods werk.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

Wat zal Hij ons dan niet afslaan? Eeuwige armen zijn onder u. Wat zal Hij niet afslaan? In de grootste smarten blijven onze harten in de Heere gerust.

Hij zal ons niets afslaan dat nu te maken heeft met die borggerechtigheid van de Heere Jezus Christus.

Het kan ook - verdergaan is het goede woord niet - betrekking hebben op iets anders. Op iets wat jouzelf heel persoonlijk raakt. Stel nu voor dat je een panische angst hebt, een grote vrees die je overvalt als je denkt aan een oordeel of aan dit en aan dat. Dan mag je de Heere daarom vragen: Heere, alstublieft, trouwe Vader, wilt U me daarvan alstublieft verlossen. Het kan zijn dat je geplaagd wordt door iets wat specifiek jóúw kwaad, jóúw kwaal is, wat niemand weet. Dan mag je de Vader daarom vragen, of Hij je daarvan verlossen wil. Van je leugenachtigheid, je onreinheid en noem maar op. Zal Hij het dan afslaan? Ja, dat is moeilijk. Soms wel en soms niet.

Paulus riep de Heere tot driemaal toe aan om van die satansengel die hem met vuisten sloeg verlost te worden. Maar de Heere deed het níét, en de Heere zei: Mijn genade is u genoeg, Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Dan geeft Hij ook de genade om verder te mogen gaan, als is het tot je laatste ogenblik dat je door die duvel gekweld wordt. Dan geeft Hij ook genade. Hij zegt niet: Je moet er maar aan toegeven of je moet maar dit of dat. Dat zegt de Heere niet. Nee, de Heere zegt: Mijn genade is u genoeg.

Kijk, dat moeten we ook zeggen. Weet je waarom?

Er zijn dingen in het leven, in onze gemeente hebben we dat toch wel vaak ondervonden, met ziekte, met mensen die zo ernstig getroffen zijn, lichamelijk of geestelijk, waarvan je weet dat de Heere daarom gebeden is. En niet zomaar. Waarin de Heere toch echt ook aangeropen is. Door vader, door moeder, door de gemeente. En toch is het niet veranderd. Wat dan? Betekent dat dan dat God je niet ziet? Dat je hier al verworpen bent? Dat het hier al duidelijk wordt dat God jou niet hoort? Zeker niet! Misschien heeft de Heere wel een bijzondere liefde voor u. Dat Hij veel van Zijn genade en Zijn troost en Zijn ondersteuning u wil schenken. Zodat je écht mag zeggen: Door Zijn genade sta of zit of lig ik tot op deze dag. Dat kan ook niet iedereen zeggen. Nee. Ik bedoel dit niet als een soort pleistertje vanwege Want ik kan ook de weg van de Heere niet begrijpen. Die Godsregering is een stuk, wat in het oog me moeilijk valt en veel te hoog. Maar, ik moet wel op grond van het Woord u dit zeggen. Als Hij nu zegt en bedoelt: Mijn genade is u genoeg. En je hele leven ligt aan scherven en brokkelt af. Dat God dan toch zoveel van je houdt, liefde heeft, dat Hij je steunt en ondersteunt.

Kijk, dat moet je er allemaal bij denken.

Hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden.

Dat rechte geloof richt zich op Christus. Het geloof mag zich ook richten op Hem die alle macht heeft en genade om ons hier te verlossen. Maar het is weer een bijzonderlijk kantje van het geloof als je werkelijk overtuigd bent: God helpt mij. Dan gebeurt het ook. Echt waar! Dan gebeurt het! Maar dat kan je niet maken.

Mijn oudoom, waar ik zoveel jaren onder gekerkt heb, als jongeling, jongeman - ik

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

heb het wel eens meer verteld - die studeerde bij dominee Kersten en dominee Den Hengst - wat je dan studeren noemde, maar het was allemaal nog in het begin, een beetje in de tuin werken en zo, het paard bijhouden, maar goed dat is even vers twee. Ja, dominee Kersten had het niet zo erg op Overduinen. En toen op een keer - ome Jan moest al preken hier en daar, dat ging vlot - en toen verlamden zijn stembanden. Nu, daar til je niet zo zwaar aan, want dat heb je zo vaak, dat je een kou op je stembanden hebt, een kou op je keel of een griep of weet ik wat, of gewoon schor of dat je teveel van je stem hebt gevergd. Dus Maar ja, het ging niet meer over. Naar de dokter. Die keek en zei: Ja, het is niet zo best, Jan, ik zou maar naar de specialist gaan. De specialist: Dat is niet zo best, Jan, om je eerlijk te zeggen, dat kan niet meer goed komen. Verlamd. Hij kwam bij zijn leraren. En Kersten zei: Ja, Jan, zo gaat het nu met die mensen die denken dat ze geroepen zijn. God weet ze wel te vinden. Geen stem meer. En hij zat: Uh, uh, uh, Hij kon een beetje piepen. Nog een specialist. Nog een beroemdere, ergens in het Academisch Ziekenhuis. Nauwgezet onderzocht. 't Is triest, 't is erg, maar het kan niet meer goed komen. We kunnen er niets aan doen. Volledig verlamd. Nu, dat is wat als je zoiets mee moet maken. Dat je geen woord meer uit kan brengen. Hij was getrouwd al enne, nou ja, al een heel eindje op weg.

En toen op een nacht riep hij de Heere aan. Misschien wel in zijn slaap. En de Heere zei: Je bent beter; je stem zal nooit meer weggenomen worden. Hij dacht dat hij een stem hoorde. Maar ja, daar zie je weer - zijn vrouwtje lag te slapen - hij het bed uit, onder de schouw, en daar brak het grote moment aan - je kunt zeggen: Zou er dan nog een beetje twijfel bij gezeten hebben? Ik weet het ook niet, hoe dat allemaal gaat - en opeens riep hij onder die schouw: Jan! En hij hoorde zichzelf praten. Jan, je bent beter! En je stem zal nooit meer weggenomen worden! Toen schrok zijn vrouw wakker. Jan, Wat doet er op? Hij was beter.

En de volgende morgen ging hij naar de docenten: Goeiemorgen broeders. Ja, ik zou jullie toch wel willen waarschuwen om voorzichtig te zijn met wat je zegt.

Kijk, dat kan.

Zulke dingen kunnen gebeuren.

Maar ik weet ook uit de tijd van Calvijn van jonge mensen die uitgingen om het Evangelie te verkondigen en die nooit er aan toegekomen zijn. Ze werden onderweg al opgepakt en gedood. Dat kan ook.

Maar kijk, de Heere God kan op een wonderbaarlijke manier ingrijpen. Dat is Zijn grote vrijmacht. De één wordt uit de gevangenis gehaald en bij de ander gaan de deuren niet open. De één wordt beter en de ander wordt niet beter. Maar dat is in het algemeen ook al zo. Dat gebeurt in deze wereld ook. Dat geen dokter het kan begrijpen.

Maar daar moeten wij niet van afhankelijk zijn, gemeente, daar moeten we ons niet door laten slingeren. Ik kan begrijpen dat de aanvechting zo groot kan zijn als je in moeite, in zorg, in leed gedompeld bent, dat je zo de moed verliest, dat je zegt: Nou, het hoeft niet meer. Elia zei: Het is mij beter te sterven dan te leven; dit is geen leven meer. Dat kan ik wel begrijpen. Maar de engel zei: Sta op, Elia, eet, de weg zou voor jou teveel zijn.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

Nu, die Hemelse Vader zal nu alles geven wat Zijn dierbare Zoon Jezus Christus is, gedaan heeft, geleden heeft; dat zal Hij je allemaal geven.

Stel nu voor dat je in je hart het bewustzijn hebt dat je zo weinig nog weet, door het geloof, de liefde, van die Borg en Middelaar. En dan kan een ander zeggen: Nou, wat is dat nu voor onzin, enne, dat wordt geleerd en dit en dat. Laat iedereen maar praten. Mag je daarom vragen? Ja, daar mag je zeker om vragen. En ik geef je een goede hoop dat Hij het doen zal. Als je vraagt aan die trouwe Vader: Heere, Vader, wil mij meer doen zien en wil me inleiden in het werk van Uw lieve Zoon, Jezus Christus, in Zijn zoen- en kruisverdienste. Kijk, dweperige mensen heb je niets aan. Dweperige mensen praten er maar over. Die denken dat ze zelf als God zijn. Dat moet zus, dat moet zo, dat moet dit en dat moet dat. Daar moet je niet naar luisteren. Hij hoort de jonge raven als ze tot Hem roepen. Dan mag je dat aan de Heere vragen. En de Heere doet het. En het is niet een uitvlucht van mij als ik zeg: Al zou het op de laatste dag van je leven zijn, dat je blij wordt, dat je blij wordt van liefde, van liefde en van hoop die niet beschaamt. En dat je hartelijk mag uitroepen: Mijn Heere en mijn God hier ben ik, in Uw handen beveel ik mijn geest. De Heere is zo getrouw als sterk. Dat wil de Heere Jezus zeggen.

Die in de hemelen zijt.

Er staat dat wij van de hemelse majesteit niet aards denke en van Zijn almacht alle nooddrift van lichaam en van ziel verwachten.

Die in de hemelen zijt.

Ja, dat waarschuwt ons ergens daarvoor dat wij die kinderlijke vreze niet verliezen. Sommigen spreken op een manier die pijn doet. Dat je voelt, ja, maar zo is het niet. Het is geen gezellig onderonsje. Zo zou ik me voor kunnen stellen dat je misschien bij een pater de biecht doet als een beetje de harmonie goed is en hij staat een beetje dicht bij je, maar het is een mens. Maar die Vader is in de hemel. Dat is dat andere. Dat is die afdeling waar ik nog niet in zit. Ik ben op de aarde. Maar in de hemel, ja, dat is zo hoog. Alleen in Christus nabij geworden. Nu moet ik er niet aards van denken. Hoezo? Ik moet niet denken: Het kan niet, het kan nooit. Ik moet ook niet bedenken: Het zal wél.

Die in de hemelen zijt.

Dat is die andere verdieping. God is in de hemel, gij zijt op de aarde. Daarom, zegt de wijze man, laat uw woorden weinig zijn. Alsof hij zeggen wil, praat nu niet te groot, want je bent een mens. En de hemel is groot. Je moet er ook niet op een aardse manier van denken: Zou het, zou het? Nee, maar ik zou het het liefst zo opvatten: Kijk eens, dat hemelse beleid, die hemelse macht en majesteit, waar we van denken dat er zo weinig van te zien is, al dreunt de grond onder onze voeten, dan denken we nog dat er zo weinig van te zien is. Die past niet in dat kleine besef van ons mens-zijn. Dat is te groot voor ons. Te groot. Hij is in de hemel. Daar openbaart Hij Zijn heerlijkheid het allermeeest.

Hij is Vader, maar toch anders dan een aardse vader.

Hij is almachtig, maar toch anders dan dat de duivel almachtig is.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-2)

Hij is liefde, maar anders als dat wij het ons voorstellen.

Dit geeft die nodige distantie. Die kinderlijke vreze en toevorzicht en tegelijkertijd het besef, ik ben van gisteren en ik weet niets. Ik ben al voorbij gegaan, eigenlijk. Wat is dat ook nodig, die eerbied. Wat is dat ook schoon, dat je dat vindt in de Bijbel: Wie zou die hoogste Majesteit dan niet met eerbied prijzen. Wat is het groot als we iets beseffen van die hemelse majesteit, als Jesaja zegt: Wee, mij, ik ben een mens van onreine lippen en ik woon in het midden van een onrein volk. En tegelijkertijd alles verwachten, van Hem. Hoewel in de hemel, nochtans alles verwachten. Hij slaat het oog op hen die nederig knielen.

Alle nooddrift.

Ja ook - ik heb het eigenlijk al gezegd - als het verkeerd gaat, het gaat goed. Als je steeds zeker wordt, het gaat goed. Als je sterft, als stervende en ziet wij leven. Dan denk je niet aards over die hemelse weg en die hemelse leiding en dat hemels plan. Dan ben je als een wonderteken op aarde. Want als iedereen zegt: Het is afgelopen, dan zeg jij: Afgelopen? Het begint pas. Als iemand voorzichtig zegt: Ja, maar ik weet niet of dat je nog wel beter wordt Oh, maar dat weet ik wel, ik word wel beter, ik word eeuwig beter.

Kijk, dat is groot, als de Heere het zo maakt, dat we zo ingewonnen voor die hemelse majesteit van de Vader zijn, dat we Hem geloven die gezegd heeft: Gij, Mijn kind, je bent in Hem volmaakt.

AMEN